

За раздѣлительный членъ.

Раздѣлительный членъ не е друго ничто, само кога искаме да опредѣлимъ еднаж часть отъ единъ прѣдмѣтъ или пакъ отъ повече, и то тогава трѣбж да приложимъ на Французскый языкъ членъ-тъ *le* и *la* съ второй надежъ прѣдъ сжщест; имя, Н. Пр. Дайте ми хлѣбъ сирѣни и пиво, — *donnez-moi du pain, du fromage et de la bière.*

Но ако пакъ нарѣчїя-та: *beaucoup*, много; *plus*, повече; *peu*, малко; *assez*, доста; и пр. ся намѣратъ прѣдъ сжщестивително-то имя, или пакъ прѣд него ся намѣри нѣкое прилагателно, то тогава ся изоставя членъ-тъ, и в'мѣсто него прилагжтъ предлогъ-тъ *de*, Н. Пр: *moins de pain*, по-малко хлѣбъ; *du mauvais pain*, лошавъ хлѣбъ, — Предлогъ-тъ *de* служи въ сжщо-то врѣмя за образуванїе на сложни рѣчи, Н. Пр. *un maître de poste*, пошаръ. Всичкы собствены имена, какво-то имена-та на чловѣцы-ты, на градоветы, селата, горы-ты и пр. нѣматъ членъ прѣдъ себе-си.